

CURIERUL CREȘTIN

ORGAN OFICIAL AL EPARHIEI DE CLUJ—GHERLA. CU UN ADAOS NEOFICIAL.

Abonamentul pe un an 200 Lei. Apare de 2 ori pe lună. Inserțiuni se primesc după învoială

Partea oficială.

Răspunsul Majestății Sale la felicitarea de Sfintele Paști.

Pentru ziua luminată a Învierii Domnului am prezentat în numele Veneratului Cler și al poporului credincios din Eparhie, Majestății Sale Regelui nostru Carol II sentimentele noastre de credință și loialitate și călduroasele noastre urări de bine, cerându-I delă Atotputernicul darul și lumina Învierii pentru a deschide cărările vieții și ale înălțării Neamului.

La acestea urări de bine Majestatea Sa a binevoit prea grațios a ne răspunde prin următoarele:

*P. S. S. Iuliu Hossu
Episcopul Gherlei și Clujului*

Vă mulțumesc din tot sufletul pentru prea frumoasele urări de Paști.

Carol

Gherla, la 18 April 1931.

Nr. 2320.

Intregirea Capitlului Catedral.

În sinul Veneratului Capitlu al bisericii Catedrale din Cluj, în ședința ținută la 28 Ianuarie a. c. sub presiunea noastră am făcut următoarele promovări:

1. Reverendisimul Domn *Dr. Victor*

Bojor, canonic scolastic a fost promovat la scaunul de *canonic eclesiarh*.

2. Reverendisimul Domn *Dioniziu Vaida* canonic cancelar, la scaunul de *canonic școlastic*.

3. Reverendisimul Domn *Dr. George Vidican*, canonic prebendat, la scaunul de *canonic cancelar*.

4. La scaunul vacant de *canonic prebendat* a fost ales și constituit Reverendisimul Domn *Ion Agârbiceanu* arhidiacon onorar, protopop-paroh în Cluj.

Solemnitatea promovării și instalarea solemnă a nou alesului canonic Ion Agârbiceanu am plinit-o în cadrele sfinte Liturgii Pontificale, celebrate în Catedrala din Cluj la 12 Aprilie a. c. sârbătoarea Învierii Domnului.

Gherla, la 12 Aprilie 1931.

Nr. 2518.

Numiri.

Onoratul *Constantin Gheție*, profesor la Școala Normală diecezană le băieți din Gherla. este numit *protopop onorar*, cu facultate de a purta hău roșu.

Din șed. konz. 21 Aprilie 1931.

Nr. 2437.

Onoratul *Efrem Cotețiu*, paroh în Mesteacăn (D. Ciocmanului) este numit *protopop onorar* cu facultate de a purta brâu roșu.

Din șed. konz. 21 Aprilie 1931.

Nr. 23.

Onoratul *Aurel Chintăuan*, paroh în Sângeorz-Băi (Vicariatul Rodnei), este numit *protopop onorar*, cu facultate de a purta brâu roșu.

Din șed. konz. 21 Aprilie 1931.

Nr. 2439.

Onoratul *Atanasiu Pașeu*, paroh în Mintiul Gherlei (D. SânmărgHITEI), este numit *protopop onorar*, cu facultate de a purta brâu roșu.

Din șed. konz. 21 Aprilie 1931.

Nr. 2438.

Mult Onoratul *Valeriu Filipan*, paroh-protopop onorar în *Borșa* este numit în aceeaș calitate la parohia *Glod* (D. Cățcăului).

Din șed. konz. 26 Aprilie 1931.

Nr. 2507.

Onoratul *Emil Poruțiu*, preot în disponibilitate este numit administrator local interinal la parohia *Feiurdeni* (D. Clujului).

Gherla, la 22 Aprilie 1931.

Nr. 2431.

Onoratul *Virgil Horga*, fost preot în *Chizdia*, eparhia Lugojului, este primit în sinul Clerului eparhiei de Cluj—Gherla și numit la postul de preot III din parohia *Bistra* (D. Roșiei).

Din șed. konz. 21 April 1931.

Nr. 2306.

Onoratul *Ioan Nagy* este numit paroh la parohia *Bologa* (D. Morlăcii).

Din șed. konz. 4 Aprilie 1931.

Nr. 2192.

Onoratul *Emil Filipan*, preot nou-hirotonit, este numit administrator local la parohia *Șasa* (D. Ciocmanului).

Din șed. konz. 25 Aprilie 1931.

Nr. 2509

Sfântul Mir.

Sfințindu-se în Joia-Mare Sfântul Mir pentru trebuințele diecezei, lăsăm Mult Onoraților Frați protopopi, ca fără amânare să ridice dela Episcopie Sfântul Mir nou necesar pentru bisericile din protopopiatul lor.

Mirul cel vechiu este a se arde.

Gherla, la 1 Maiu 1931.

Nr. 2703.

Francarea corespondenței oficiale.

Pentru orientare și întocmai observare publicăm mai jos Veneratului Cler eparhial adresa Inaltului Minister al Instrucțiunii Publice și al Cultelor Nr. 37251—1931, privind francarea corespondenței oficiale:

Ministerul Instrucțiunii Publice și al Cultelor, Direcțiunea Contabilității Nr. 37251—1931.

Preasfințite,

Avem onoare a Vă rugă să binevoți a dispune să se pună în vedere organelor în subordine, să nu întrebuințeze timbrele oficiale decât numai pentru corespondență în strânsă legătură cu serviciul, iar nu și de altă natură, cum avem cazuri semnalate.

Abaterile constatate vor avea consecințe nu numai asupra celui ce întrebuințează atari timbre pentru francarea corespondenței personale, dar și asupra serviciului care îngăduie atari abuzuri.

p. Ministru
ss *Indescifrabil*

p. Director
ss. *Indescifrabil*

Purtătorii Oficiilor protopopești și parohiale se fac direct personal răspunzători pentru orice abatere dela cele cuprinse mai sus.

Gherla, la 18 Aprilie 1931.

Nr. 2278.

Inmormântările în cintirimele de lângă biserici.

Amăsurat adresei Înaltului Minister al Instrucțiunii Publice și al Cultelor Nr. 43856—4509 din 17 I. c. publicăm în celea de mai jos Veneratului Cler eparhial, pentru convenită orientare și acomodare, adresa Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, Nr. 18175—1931, privind înmormântările din cintirimele de lângă biserici:

Avem onoare a Vă ruga să binevoiți a aduce la cunoștința organelor în subordine, că sub nici un motiv Ministerul nu admite a se da autorizațiuni de a se construi cavouri în curțile și grădinile bisericilor și a cere după aceea autorizațiunea de înhumare.

Prin acest procedeu, prin care se încalcă art. 2 din regulamentul pentru înmormântări, Ministerul este pus de multe ori în fața faptelor împlinite.

Diversi particulari, de cete mai multe

ori locuitori sau preoți ai satelor, își construiesc cavouri în curțile bisericilor, cu autorizația tacită a organelor administrative (prefect, primar, pretor, etc...) sau bisericesti și apoi cer autorizația de înhumare a Ministerului.

Ori acest lucru, constituie un procedeu ilegal și contrar legii și regulamentului pentru înmormântări.

Pentru a se urma calea legală, Vă rugăm să binevoiți a dispune ca pe viitor, orice asemenea autorizație, să nu fie dată, până nu ni se înaintează cererea cu schița de planul indicând situația locului și distanței față de biserică și de cea mai apropiată locuință din sat, pentru a obține din partea acestui Minister autorizația din punct de vedere sanitar, și aceasta cu excepțiuni numai pentru persoanele cari au slujit ani de-arândul în folosul bisericii.

De altfel, orice autorizație care se va da fără respectarea regulamentului pentru înmormântări va aduce dela sine o neaprobare a noastră, iar persoana care a acordat-o rămâne singură răspunzătoare.

p. Ministru
ss. *Indescifrabil*.

Șeful Serviciului
ss. *Indescifrabil*

Din șed. konz. 21 Aprilie 1931.

Nr. 2413.

Episcop Dr. Iuliu Hossu

Partea neoficială.**Sărbătoarea Paștilor în gremiu.**

— Serviciile din săptămâna mare a Patimilor și Invierea Domnului. —
— La Cluj și la Gherla. —

Sărbătoarea Invierii Domnului și anul acesta — ca în fiecare an — a fost sărbătorită în gremiu, cu fastul obișnuit, deși clerul gremial, la Paști, a fost necesitat să se împartă în două părți: o parte, în frunte cu Prea Sfinția Sa era în Cluj, iar cealaltă parte a rămas la Gherla.

În întreaga săptămână a Patimilor, în Gherla, s'a celebrat zilnic sfânta Liturgie a Maitei Sfințitelor și Orelor canonică. Deosebită splendoare a avut Liturgia din *Joia Mare*, pontificată de Prea Sfinția Sa Episcopul Iuliu, în cadrele căreia s'a sfințit și Sf. Mir. Înainte de Liturgie au fost hirotoniți întru *lectori* următorii clerici: Antoniu Huban, Ioan Pop (Leșu) și Gheorghe Zagrai din anul IV., Leontin Boca, Alexandru Chindriș, Izidor Horgoș, Ioan Ilieș, Vasile Mărieș, Augustin Moldovan, Liviu Mureșan, Emil Oprea, și Găvrilă Pop din anul III.

La Sfânta Liturgie s'au cuminecat un numeros grup de credincioși, iar la sfârșitul Pontificalului s'a săvârșit emoționanta slujbă a spălării picioarelor, reprezentând pe cei 12 Apostoli 12 clerici din Seminar, cari la masă au fost oaspeții Prea Sfințitului Părinte Episcop.

În Sfânta și Marea Vineri, după masă, a avut loc — tot sub pontificarea Prea Sfinției Sale — Prohodul Domnului nostru Isus Hristos. În cadrele jalnicei funcțiuni Prea Sfinția Sa a ținut o grandioasă predică, vorbind în măiestrice colorii despre taina Răscumpărării. „Calea lungă și grea, plină de neezuri, suferințe și umiliri, începută în ieslea din Viflaim, se sfârșeste aici pe muntele Golgota, pe lemnul Crucii. Mare taină este aceasta! Ca Dumnezeu a suferit moartea cea mai rușinoasă, este o taină ce nu o poate deslega nici un inger și nici om din lume... Și pentruce oare s'a lăsat Dumnezeu să fie omorât într'un chip așa de îngrozitor?.. N'ar fi știut-o aceasta nimeni dacă n'ar fi deslegat-o El însuși: Așa a iubit Dumnezeu lumea încât pe Fiul Său unul născut L-a dat, ca tot cel ce va crede întru Dânsul să nu piară. Iubirea, numai iubirea nemărginită față de oameni îndeamnă pe Domnul să îndure durerile și patimile îngrozitoare ale morții pe Cruce“.

*
*

În Sâmbăta mare, Excelența Sa Părintele Episcop Iuliu a plecat la Cluj — în-

soțit fiind de Reverendisimii Canonici: Dr. Victor Bojor și Diontziu Vaida, de Clarisimii: Dr. Grigore Strimbu și Dr. Virgil Bălibanu, profesori de Teologie și Clarisimul Victor Dunca, secretar episcopal pentru a continua acolo funcțiunile dela Paști.

La Cluj funcțiunile arhieresti încep cu ceremonialul *Invierii* ce a avut loc în biserica catedrală, la ora 12 noaptea, în fața unui impozant număr de credincioși, cari — în dangățul melodios al clopotelor în mijlocul melodiioaselor arii ale fanfarei militare și în cântecele înălțătoare de „Hristos a înviat“ — au încunjurat Piața Unirii, parcurgând str. Regina Maria, Universității, Brătianu, Minorităților, dând ceremoniei caracterul ei înălțător.

Dimineața, — I-a zi de Paști — la ora 10 a început serviciul divin, *Liturgia*. Biserica arhiplină. A pontificat Excelența Sa Părintele Episcop Iuliu încunjurat de Reverendisimii canonici: Dr. Victor Bojor, Diontziu Vaida și Ion Agârbiceanu, Părintele Moldovan și Pandrea, Păr. profesor Precup, Clarisimul Dunca și diaconizând Clarisimii Dr. Strimbu și Dr. Bălibanu. Evangelia a fost citită în 8 limbi: *românește*: Excelența Sa Părintele Episcop, în limba *greacă*: Reverendisimul Dr. V. Bojor, în l. *latină*: Reverendisimul I. Agârbiceanu, în l. *franceză*: Clarisimul V. Dunca, în l. *italiană*: Clarisimul Dr. Bălibanu, în l. *germană*: Reverendisimul D. Vaida, în l. *engleză*: Părintele-profesor Precup, în l. *maghiară*: Părintele Pandrea, încheind citirea iar în limba *română* Clarisimul Dr. Grigoriu Strimbu.

După Evangelie a urmat predica Excelenței Sale Părintelui Episcop, vorbind despre marea dar al Invierii — dovada cea mai mare a nemărginitei iubiri, pe care Dumnezeu o are față de noi, încât și-a dat morții pe Cruce, pe unul născut Fiul Său.

La sfârșitul Sfintei Liturgii s'au făcut nouile promovări din sinul Veneratului Capitlu și *actul instalării Reverendisimului Ion Agârbiceanu, noul canonic al Capitlului nostru*. Excelența Sa într'o cuvântare ocazională relevează meritele nepéritoare ale regretatului Vasile c. Pordea care în tot timpul vieții sale preoțești a fost

un bun sfetnic al Scaunului Episcopat, împărțind cu Arhieriei atât zilele bune cât și zilele rele. După moartea regretatului Vasile c. Pordea privirile Capitulului s'au îndreptat spre Reverendisim Frăția Ta, activitatea căruia este cheazășie, că va și merge pe urmele antecesorului său în aceasta Corporațiune.

A răspuns noul canonic Ion Agârbiceanu într'o cuvântare foarte frumoasă, pe care o dam, în în întregime într'o altă parte a revistei noastre.

La ora 5 p. m. a avut loc *Vecernia*, pontificată de Excelența Sa Părintele Episcop, concelebrând aceiași preoți ca la Liturgie și citindu-se și acum Sf. Evangelia în aceeași ordine — în opt limbi. Atât la Sf. Liturgie cât și la *Vecernie* a cântat corul „Reuniunii

Corale” sub conducerea Domnului Prof. Caranica.

* * *

În timp ce în Catedrala din Cluj serviciile religioase dela Paști au fost pontificate de Prea Sfinția Sa, la *Gherla* în catedrala de aici, *Invierea*, Liturgia și *Vecernia* din ziua 1-a a Paștilor a fost pontificată de Ilustritatea Sa Domnul Dr. *Octavian Domide*, prepozit capitular, vicar general episcopesc, concelebrând: Reverendisimii Grigore Pop, canonic și Ioan-Coste, protopopul *Gherlei*, Mult Onorații David Deacu căsșar diecezan și Demetriu Cupșa actuar capitular și Clarisimii Dr. Emilian Lemeni și Dr. Simion Chișiu. Predica, cu obișnuita-i vervă oratorică, a ținut-o Ilustritatea Sa Dr. O. Domide. *Rep.*

La moartea unei femei mari: Protopopeasa VICTORIA HOSSU, mama I. P. S. S. Iuliu, Episcop român- unit de Cluj—Gherla

Un necrolog cu margini negre îndoliate, împestrătat cu numele multor jalnici, cari rămân după Ea, vestia trecerea la cele eterne a unei soții jelite, a unei Mame mult plânse, a unei bunici ce și-a alintat nepoții pe genunchii Ei — a unei mătuși bune, rudenie ei cunoscută, mult regretată, nemărginit de bună, Doamna *Victoria Hossu*, din comuna *Milașul-Mare*, trecută dintre cei vii în ziua de Joi, 19 Martie, a. c.

Primară multă acest aviz trist — și în ziua de Duminecă, 22 Martie a. c. în satul îndoliat, *Milașul-Mare*, în ograda largă, cât un hotar, a protopopului Ioan Hossu, era atâta lume adunată din întreg satul și din alte comune din jur — ca: Șopter, Uilac, Craifalău, *Milașel*, Socol, Orosfaia, apoi Pintic și Teaca — cari după vestea clopotelor din zorii zilei, din turnul înalt al bisericii mărețe, depe vârful Mamelonului, din mijlocul satului, tăia văzduhul cu glasul jalnic al celor 5 clopote, până ajungea departe... departe... peste Câmpia bătrânului Mureș, oprindu-se în urechile pioase ale creștinilor din satele vecine, cari se întrebau: „Cine o fi murit, oare, la *Milaș*”? Și vestea a ajuns tot așa de repede, ca și undele sonore ale clopotelor tânguitoare: „A murit mama Sfinției Sale, Vlădicului din *Gherla* și Cluj”. „Ce Doamnă bună a fost bătrâna preoteasă a *Milașului*!...”

Cine n'a cunoscut-o oare?

— Mergem la înmormântarea Ei.

În ziua aceea și cerul părea mai senin, mai albastru, soarele părea mai blând; mai bine-voitor, mai cald. Era cea mai frumoasă zi, cu care, Primăvara își începea melodia dulce a poeziei.

Pe drumul pietruit, amestecat cu colbul măcinat de obedecele roatelor de căruțe, de cauciucurile umflate depe roatele automobilelor, de potcoavele depe copitele cailor, prinși la hamuri, trăgând câte o trăsură neagră — ridicau deopotrivă praful, drept în sus, grăbiți spre casa mare, cu pereții groși de piatră, din marginea satului, la casa, în jurul căreia, poporul era adunat în număr mare, ca în ziua unei mari sărbători, sărbătoarea jalnică a prohodului, la masa lungă încărcată cu grămezi mari de colaci albi, ca zăpada, cu făclii lungi și mari, legate cu panglici negre de doliu, așteptând scoaterea coșciugului din casă, a coșciugului de culoarea gri-închisă din metal, cu ornamente de sculptură de bronz de jur împrejur.

Cei patru prapori înalți, se iviră din ușa de unde era să iasă coșciugul purtat de patru bărbați, apoi poporul cucernic, se dă la o parte, făcând drum liber celor doisprezece preoți bătrâni și trei Canonici, cu fețele de apostoli ai Domnului.

Sicriul venea în pași încetinați, cadențați; iar de o parte și de alta a sicriului, păseau încet acei mult iubiti și îndurerați: soțul, bătrânul protopop, cu care dispăruta viețuisă frumoșii ani, — 52 la număr — ai vieții casnice, apoi cei șase fii ai Ei în ordinea vârstei lor: *Nița*, inginerul — director general C. F. R. Cluj; *Ticu*, inspectorul domonial arhiepiscopesc la Blaj; *Iuliu*, I. P. S. Sa Episcopul de Cluj—Gherla; *Viluc*, avocat în Cluj; *Teofil*, preot în comuna Milașul Mare, ca urmaș al chemării sfinte pe urmele Tatălui său; și *Traian*, medic legist în Cluj. La mijloc, bătrânul lor Tată, fericit de a merge și el — în curând — după scumpa sa Tova: așe și regretând de a-se despărți de atâția scumpi ai săi, de cari nu s'ar fi despărțit niciodată.

De partea stângă cele patru nurori: *Nora*, *Turica*, *Mărioara* și *Ileana* cu voalul de mătășă negru peste fețele lor plânse; iar nepoții și nepoatele își regretau, îngropându-și, odată cu Bunica lor, toate poveștile, toate legendele lor, auzite din gura acestei Mame bună, în amurgul serilor de iarnă, la gura sobei înaltă de teracotă, ținându-i pe genunchii Ei de mamă iubitoare, pe cari azi o pierdeau pentru totdeauna, rămânând doar c'o amintire, ce nu vor uita-o nici odată, de: „*Mama Toia*”.

Doi diaconi cu cădelnițele în mână dreaptă, citeau serviciul funebru din cartea cu scoarța neagră; iar corul vocal al Teologilor din Academia Citadelei Sfinte din Gherla, înțonau cele mai mișcătoare imnuri jalnice, ce se ridicau împreună cu fumul de tămâie, sus... sus... spre ceriurile, cari anume și-au deschis porțile pentru a primi sufletul acestei vrednice Serve, iubitoare de tot, ce a fost bun, înălțător și sfânt.

Un bătrân cu fața de Apostol, un slujitor din jurul mesei marelui prohod, — părea un „Zacheiu” ce ar fi dorit să vadă și El pe Domnul — „căci era mic de statură”... — se sui pe un scaun, de unde putea fi văzut El de popor, semănând deacolo „semânța bună” peste ogorul Domnului, hrănându-i cu hrana nemuritoare și adăpându-i cu apa din izvorul nesecat al credinței, a iubirei și a întoarcerii la Domnul, la învățăturile Lui — la El; care ne face jugul și sarcina noastră ușoară și se va duce prin moarte la viața fără de sfârșit. — „Priviți pe aceasta Mamă a tuturor!!! Fiecare din voi l-ați simțit focul dragostei Ei, a binefacerilor Ei.. Cu toții am fost mângăiați, cu vorba și fapta, de razele iubirii Ei, a sufletului de înaltă caritate creștinească. Impărțit-a dat-a săracilor și dreptatea Ei rămâne în veci”.

...Și cu lacrimile iubirii în ochi, Ilustritatea Sa *Domide*, cu mâinile înălțate în

văzduh, rostea cu gura și cu glasul Acele'a, a cărei suflet plutea fericit despărțit de corpul suferind a chinurilor nesfârșite ce le-a îndurat, ca martiră, timp de 7 ani — azi prin gura acestui Apostol de statura lui „Zacheiu”, suit pe scaunul sprijinit de doi Teologi, credincioasa adormită în Domnul, își lua ultimul adio dela toți pe car. i-a iubit în acei 72 de ani ai vârstei Sale: Dela jalnicul soț, dela cei 6 fii ai Ei, pe cari deopotrivă i-a iubit, i-a mângăiat toată viața Ei și în deosebi, se roagă de prea iubitul Ei fiu, Iuliu, Arhiereu al Domnului, ca sa înalte rugăciuni sfinte și de acum înainte, pentru odihna sufletului Ei, și a tuturor, ce chemau numele Domnului. Apoi spre cele patru nurori dragi, a căror iubire a fost contopită cu iubirea fiilor Ei și în deosebi, pe *Mărioara*, care i-a fost alinătoarea suferințelor Ei în cei șapte ani de chinuri, pentru care îngrijire, azi îi mulțumește și o binecuvântă. Apoi pe nepoții Ei scumpi, îi roagă să nu uite nici când pe „Mama Toia” și mânițele lor, seara... să-se împreune în genunchi sub icoana sfântă, rostind o rugăciune caldă și pentru Bunica lor, care i-a iubit desmierdându-i pe genunchii Ei.

Apoi către rudenii și cunoscuții din satul Ei și jur, îndreaptă și azi un cuvânt de iubire și de bun rămas, cu vorba caldă a fericitei revederi.

Cine putea să fie tare la cuvintele acestei femei mari, rostite prin gura acestui predicator?! Care ochiu, n'a lăcrimat din acel nărod mult de 4—5 mii de capete, ce asista la jalnica petrecere la casa de veci a acestei Mame, ce a lăsat în urma Sa, pilda Sfintei cucernicii?! Din masa poporului înghesuit, ca să zărească măcar puțin, sicriul acoperit de zeci de cununi și jerbe de flori ce acopereau casa eternă a prea cuvioasei *Victoria*, se auzeau bocetele înecate a câte unei femei care își aducea aminte de bunătatea acestei Doamne bune.

...Cu cortegiul lung a convăului cu făclii aprinse în mâini, călcău încet și cadențat, însoșiți de tânguirea jalnică a clopotelor răsunătoare — cu scurte opriri și îngenuncheri, citindu-se cele douăsprezece Evanghelii, pe drumul, pe care Ea, de atâtea ori l-a străbătut, spre Biserica nouă din „Deal”, unde era săpată groapa Ei de veci, la partea de răsărit a altarului, unde era locul pentru cavoul familiar a *Hossu*-eștilor.

În cripta provizorie, căptușită cu scânduri groase de stejar, cu sicriul de metal închis într'altul de scânduri cu belcuge de fier la ambele capete al capacului, apoi toate cununile și jerbele de flori acoperi

cele două sicrie bagate unul într'altul, apoi lodbele groase erau la locul lor peste care groparii, așteptau ca cei din jurul groapei, să arunce „mâna de țărână“... Printre cei dintâi cari s'au aplecat înfigându-și mâna în pământul cărămiziu, a fost Acela, care era Arhiereul cu haina lungă până în pământ, — lovind scândurile de stejar, scoțând un sunet strident, al cărui ecou se opri drept în adâncul sufletului celor rămași deasupra groapei, care au stat câteva clipe cu ochii pironiți la țărâna ce se rostogolea, depe lopețile și sapele groparilor, acoperind corpul Aceleia, pe care n'or mai vedea-o niciodată și-o pierdeau pentru totdeauna.

Corul ales din cele mai puternice elemente a Teologilor din Gherla, întona „Veșnica Ei pomenire“, în timp ce pe fețele celor ce stăteau înlemnii la marginea groapei ce se umplea din ce în ce cu țărână, se rostogoleau lacrimile calde, fierbinți din ochii ficși în fundul groapei, apoi picurau peste țărâna sfântă a mormântului scumpei lor „Mama Toia“...

...Tot timpul m'am furișat prin îngheșuiala mare a norodului numeros ca să pot privi încontinuu fețele celor mai jalnici din jurul „casei de veci“ a acestei Bune Doamnă, pe care o cunoșteam de mic copil, a cărei recunoștință, scriitorul acestor modeste rânduri, voi purta-o ca pe cel mai sfânt talisman, multe zile...

Și tot ce mi-a rămas mai neșters în

memoria mea, a fost plânsul înecat cu hohote sfâșiate, a unui din fiii Săi, din a cărui ochi lăsați în jos, ficși într'un punct, unde poate, privea figura Mamei Sale, trecându-l pe dinainte deodată tot filmul vieții Lui sub ocrotirea aripilor iubitoare de Mamă, pe care El o înțelegea și-o asculta în toată vieța Ei. Era Inalt Prea Sfinția Sa Iuliu, ai cărui ochi umezi, se restrângeau peste tot poporul, pe care de multe ori l-a făcut să lăcrimeze, din ușa Sf. Altar predicând „iubirea“ și pacea frățescă între oamenii setoși după cuvântul Său, auzit odată într'un an în postul Sfintei Mării, când venea la părinții Săi câte două, trei săptămâni, în Milașul Mare.

„Cine poate ști, dacă pe viitor va mai petrece acelea câteva zile de vacanță de vară, între aceia, cu cari a copilărit??! Cine știe...? ”

...Dar va veni iarăși între ai Săi. ...Căci îl leagă tot aceeași glie... și soarele răsărit după Dealul „Hagăului“ I-se va părea mai sublim, mai dulce... și drumurile bătătorite, dealungul satului... „De a caii“ prin „Căladăi“ ...cu tovarășii de joc, frământând năglagul din care apoi făceau pronitori izbîndu-le în mijlocul cărărilor bătucite... sunt amintiri — ce-L vor aduce iarăși... îl vom mai vedea și ne va Binecuvânta iarăși la vară „în postul Sfintei Mării“.

Aiud, la 23 Martie 1931.

V. Reu.

Directoratul Diecezan al Apostolatului Rugăciunii.

— Spiritul Apostolatului Rugăciunii. —

În ultimul număr al Curierului Creștin am fost scris despre cultul Preasfintei Inimi, despre asociația „Apostolatului Rugăciunii“ și cum s'a înființat și în dieceza noastră un Centru Diecezan al acestei asociații. Pentru a clarifica și mai bine ce vrea să zică asociația Apostolatului Rugăciunii și astfel, a îndemna cu mai multă stăruință pe credincioși, dar mai ales pe frații preoți, să se înscrie în ea, am de gând să traduc cu ajutorul lui Dumnezeu și să dau în formă de articole o frumoasă cârtică intitulată „Manuel de l'Apostolat de la Piere“ scrisă de pâr. Ch. Parra și tipărită până acum în 27 ediții; apoi de se va putea să o și tipăresc în formă de cârtică de rugăciuni.

* * *

„Apostolatul Rugăciunii mai întâi de toate

este un fel de spirit (de evlavie). Această formulă îi era plăcută părintelui Ramiere, cel dintâi director general al Asociației. „Apostolatul, zicea el, nu impune prin sine însuș nici o deprindere supărătoare (sau îngreunătoare), ci dorește numai și are de gând să insufle cu spiritul său, care e spirit de zel, toate deprinderile sufletești îndatorate oricărui creștin prin însuș condiția sa deosabită. Aceasta nu este într'atâta o operă nouă adăogată acelor, cari din evlavie sau din dragoste au izvorit în sânul Bisericii, ci mai vârtos o nouă legătură, ce tinde să unească împreună deosebitele asociații, care, fără a le împiedeca în acțiunile lor proprii și scopurile lor speciale, va aduna într'un mănunchiu toate energiile lor spre folosul marelui scop, comun tuturor: biruința cauzei lui Dumnezeu pe pă-

mânt". (Messag. Tom. I. Intr. 7 8).

1. Spirit de zel.

A pune înaintea conștiinței creștine problema și datorința Apostolatului arătând fiecăruia mijloacele de a fi apostol, acesta a scopul Apostolatului Rugăciunii. Creștin și apostol sunt doi tărmeni identici. Creștin este învățatul lui Isus Hristos. Ori la ce reduce Isus toată legea sa? La două iubiri: să iubiți pe Dumnezeu din toate puterile voastre; să iubiți pe aproapele vostru și ați împlinit toată legea. Ori noi nu iubim pe Dumnezeu, nici pe aproapele nostru dacă nu suntem apostoli. Trebui-va mult pentru a dovedi aceasta?

Dumnezeu voiește mântuirea tuturor oamenilor, El suferă oarecum pentru osândirea lor; El a murit pentru ca toți să se mântuiască. Dar, în același timp când săvârșia nebunia dragostei Calvarului, El a hotărât această regulă, că sângele său nu va fi spre folosul sufletelor, decât prin mijlocirea unui apostol. Iată, deci, *atârnat-oare opera sa*, oarecumva, de conlucrarea noastră: noi avem mizerabilă putere de a ține înfrântă atotputerea dumnezească. Noi o și facem aceasta de bună seamă; dacă n'avem grije de mântuirea sufletelor. Dumnezeu ne cere hotărât ajutorul nostru, dacă l-l refuzăm, este aceasta iubire de Dumnezeu? În aceasta strămtorare în care Mântuitorul, pentru o bună voință deosebită a voii să se pună chemându-ne la apostolat, noi îl lăsăm singur și până la un anumit punct neputincios. Noi nu iubim deci pe Dumnezeu dacă nu suntem apostoli, noi nu suntem creștini.

Noi nu iubim nici pe frații noștri, pentru că, lucru limpede, suntem lipsiți de marea și esențiala dragoste față de ei, de aceea dragoste, care se îngrijește de suflete. Dragostea ce Isus a venit să ne învețe nu poate fi numai compătimită pentru lipsurile trupului și ale lumii acesteia.

Intr'adevăr, că la aceasta, a putut ajunge fără să se fi intrupat și murit pe cruce. Dar când e vorba să ne fică să înțelegem ceea ce este și ceea ce prețuește un suflet, atunci toată dumnezeirea se pune în mișcare și Cuvântul se face trup. El moare; în fața Crucii sângerate nu mai e cu puțință îndoială: sufletul este deci ceva prețios când Dumnezeu moare pentru mântuirea lui. Și când ne spune Isus; „Iubiți-vă unii pe alții” vrea să zică iubiți, mai înainte de toate, în alții sufletele lor, pentru cari eu am murit. Prin urmare e un egoism monstruos, o nepăsare păcătoasă a zice: numai eu să mă mântuesc și totul e bine; alții facă pe cum eu fac; fiecare penru sine! Oh! blestem îngrozitor, care răspunde cu nepăsare și impasibilitate la strigătul chinuitor a lui

Isus: „mi-e sete” și nu află alt răspuns la chemarea Mântuitorului: „mergeți, învățați, botezați” decât să guste pentru sine și numai pentru sine învățatura și sângele lui Isus, când acela cuprinde într'o singură picătură răscumpărarea a lor milioane de suflete! Pe cum Isus a murit pentru suflete și brațele i-se deschideau spre lumea întreagă, îmbrățișăm și noi în dragostea noastră toate sufletele!

De aici e imposibilă orice scăpare: trebuie să fim apostoli, sau nu suntem creștini. Fără a ține seamă că fiecare dintre noi, dacă voiește să adeverească în sine împlinirea legii puse de Dumnezeu, curând se va convinge, că tot binele ce este în el și deasemenea și tot răul sau aproape tot a intrat prin opera altuia. Aceasta-i legea.

Iată pantruce tot membrul asociației Apostolatului Rugăciunii este mai întâi un apostol.

2. Spirit de rugăciune.

Iar apostol e prin rugăciune. Apostolatul pare cu neputință la multe suflete de bună voință neavând de loc o misiune oficială, nici mulțimi pentru a le propovădui, așa nu știu cum l-ar putea îndeplini. E o greșală. Apostolatul esențial stă în puterea fiecăruia și era firesc să fie astfel, deoarece toți trebuie să fie apostoli. Care este? Rugăciunea. Mântuirea este un lucru al darului lui Dumnezeu, deci prin darul lui, care nu va veni decât prin rugăciune. „Tot ce veți cere dela Tatăl în numele meu da-va vouă” zicea Isus; da, însă cu condiția că o veți cere. Rugați-vă deci și veți fi apostoli.

Este un misionar, care nu se ostenește, care nu moare; un misionar care-i pretundență, pe care nu-l împiedecă nici timpul, nici spațiul, ci le străbate într'o clipită; un misionar, care știe toate limbile și e măestru în știința de a întoarce inimile, unul singur, fără de care ceialtați pe care îi vedem, cari vorbesc și se ostenesc, nu sunt decât sărmane aripi de-moară (de vânt) ce se învârtesc în aer, singur darul lui Dumnezeu este acela care mișcă, întoarce și mântuește. Ori, stă în puterea fiecăruia de a trimite pe acest misionar în ajutorul acelora, cari predică, și sufletelor, cari n'aud niciodată vorbindu-se despre mântuire: nu trebuie altceva decât a-l cere: „Tot ce veți cere dela Tatăl în numele meu da-va vouă”.

I-se strânge omului inima când se gândeste la numărul îngrozitor al acelora, cari nu cunosc pe Dumnezeu și căile mântuirii. Doauă treimi din oamenii de astăzi nu sunt botezați. Și totuș Dumnezeu voiește ca și aceia toți să fie mântuiți și pentru ca într'adevăr să se mântuiască Isus Hristos a murit pentru ei. Atunci Dumnezeu nu este

egal în lucrurile sale față de toți sau nu voiește cu seriozitate să și ajungă ținta. Nici una nici alta. Să nu uităm că aici e de lipsă colaborarea noastră. Trebuie apostolat. Dacă numărul celor nebotezați e așa de mare după douăzeci de veacuri de creștinism, acesta nu-i efectul nici a neputinței dumnezeiești, nici a nepăsării sale, ci greșeala lașității noastre: noi am neglijat datoria de a fi apostoli nu ne am rugat destul. Să se fi rugat toți dela începutul creștinismului pentru a împărțiși sufletelor credința și atunci sau Dumnezeu ne înșeală, sau grații învingătoare ar fi stăpânit lumea și ar fi condus la mântuire milioane și milioane de suflete!

La lucru deci, la ajutoarea sufletelor, la rugăciune!" (Va urma).

* * *

Intențiunea lunară.

E de știut pe cum am amintit în numărul trecut, că membrii asociației „Apostolatului Rugăciunii” se roagă (cel puțin prin oferta zilnică a faptelor și suferințelor) după o anumită intențiune renoită și aprobată în fiecare lună de Preafericitul Părinte Papa delă Roma. Astfel avem garanția de a ne ruga pentru atari lucruri importante, cari stau la inima Bisericii întregi. Nu-i însă absolut necesar ca omul să cunoască explicit acea intenție — e bine să o cunoască — dar destul să se roage „după intențiunea Apostolatului Rugăciunii pe luna respectivă”. Eu voi publica totdeauna intențiunea lunară în coloanele Curierului Creștin, dar ar fi de dorit ca fiecare membru să se aboneze la organul special al Apostolatului Rugăciunii: „Lumina Creștinului (Iași, Presa Bună str. Ștefan cel Mare 56). Astfel de o parte ar crește tot mai mult în evlavie față de Preasfânta Inimă și va înțelege tot mai bine sublimitatea, eficacitatea și ținta Apostolatului Rugăciunii, iar de altă parte, va încuraja presa bună, atât de necesară mai ales astăzi pentru a pune stavilă valurilor cutropitoare ale presei rele de tot soiul. Aceasta cu atât mai vărtos ar fi de dorit, deoarece abonamentul acelei reviste nu-i decât o sumă bagatelă: 70 Lei anual (iar împreună cu foaia „Sentinela Catholică” ce ap re de două ori pe lună ținând în curent pe cititor cu toată lumea catolică, 150 Lei). Ba încă pe lângă intențiunea generală lunară, dezvoltată în formă de articol de fond, mai găsim pe ultima pagină intențiuni particulare pe fiecare zi, cari privesc mai aproape necesitățile noastre.

Intențiunea generală pe luna Maiu este: **Apostolatul mării.** Iată ce scrie între altele, revistă amintită: Lumina Creștinului, cu

privire la aceasta intenție.

„La începutul acestui veac existau cam 2000 corăbii; dela război încoace acest număr a crescut tot mai mult. Sute de mii de oameni sunt întrebuințați pentru serviciul lor. Ei sunt expuși la foarte multe primejdii sufletești căci pe corăbii lipsesc bisericile, preoții, soțiile veghietoare, iar marinarii sunt încunjurați de prieteni răi, cari prin vorbe și fapte din cele mai rele caută să-i ducă la pierzare.

Iubirea aproapelui a îndemnat în toate timpurile inimile apostolice, ca să aibă grijă și de acești nenorociți. Acum câțiva ani s'a format o societate internațională, care să poarte grijă de marinarii expuși la atâtea primejdii. Aproape jumătate din marinarii din lumea întreagă întrebuințați mai ales pe corăbiile de comerț, sunt catolici.

Înțelegem, deci ușor pentrue Sfântul Părinte ne îndeamnă ca în luna Maiu să ne rugăm la Inima dumnezească a lui Isus pentru păstrarea în credință și pentru mântuirea marinarilor catolici”...

La aceste putem adăoga primejdiile sufletești nenumărate ce amenință pe înșiși călătorii pe mare. Fiind ei închiși adesea săptămâni întregi în un mic spațiu și obișnuiți cu lucru, distracții și libertate, aici pe mare sunt ispitiți să și caute ei înșiși ceva ocupații, cu cari să omoare vremea, cari însă de multe ori sunt dintre cele mai joșnice și nevrednice de demnitatea unui creștin, cu deosebire la clasele mai de jos. Nu e deci trebuincios să ne rugăm Preasfintei Inimi a lui Isus, ca prin darul său să-i întărească în vreme de ispită, să-i atragă la sine dându-le astfel adevărate bucurii sufletești?

Intențiunea misionară: **Chemările (voceațiile) pentru misiuni.**

Preafericitul Părinte Papa Piu XI, numit cu dreptul Papa misiunilor a hotărât, ca la intențiunea generală să se adăoge în fiecare lună o intențiune misionară. Apostolatul Rugăciunii voind să stabilească împărăția lui Dumnezeu în suflete, nu e lucru firesc, ca membrii ei să se roage în chip deosebit pentru aceia, cari n'au încă lumina credinței; ca Domnul să-i lumineze și să le dea darurile cele mai eficace pentru întoarcere? În luna aceasta ne vom ruga Inimii Preasfinte, ca să facă să se audă chemarea sa dumnezeiască la cât mai mulți tineri, cari să o urmeze și astfel să părăsească toate pentru a merge și a propovădui Evanghelia lui Hristos între păgâni. N'ar ii oare timpul să ne deshidem și noi ochii și să privim mai departe de îngustele hotare ale comunelor noastre sau în cel mai bun caz ale Țării noastre, și să contribuim și noi la întoarcerea atâtor milioane

de păgâni? Asupra acestora însă vom reveni, pentru că trebuie să începem, nu spre lauda noastră, chiar dela alfabetul misiunilor.

* * *

„Lumina lui Isus, care arzi de iubire către noi aprinde inima noastră de dragoste către tine!” [Indulg. de 100 zile].

Dr. S. Chișiu
spiritual-director diecezan
al Ap. Rug.

Vorbirea Părintelui I. Agârbiceanu ținută cu ocaziunea instalării sale în scaunul canonicai.

*Excelența Voastră,
Preasfințite Părinte,*

Ați binevoit, Preasfinția Voastră, ca marea și luminată zi a Invierii Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, să fie și o însemnată zi de bucurie pentru Veneratul Capitul Catedral de Cluj—Gherla, prin promovările făcute și prin instalarea mea în acest venerat Capitul, în care am fost ales cu o așa de binevoitoare unanimitate a membrilor lui, subt prezidenția Preasfinției Voastre. În numele veneratului Capitul și al meu, cel mai nou membru al lui, aduc călduroase mulțumiri Preasfinției Voastre pentru distincția de care ne-ați împărtășit și despre activitatea mea în nouă slujbă ce mi s'a încredințat rog pe Dumnezeu să se poată rosti, când voi fi chemat din lume, aceleași frumoase cuvinte de apreciere și comemorare pe care P. S. Voastră le-ați rostit despre răpusatul membru al capitolului catedral Vasile Pordea.

O slujbă mai înaltă în administrația biserică, implică sarcini mai mari și răspundere mai grea. Membrii Capitolului sunt sfințici ai P. S. Voastre, sunt văslașii pe corabia mai mică a diecezei, în care P. S. Voastră sunteți cărmaciul înțelept, harnic și plin de-o mare dragoste față de cei păstoriți. Noi vom fi în orice clipă gata la ordinele și îndrumările P. S. Voastre în îndeplinirea înaltei slujbe de păstor care Vi s'a dat spre binele Bisericii și a neamului. Principiul autorității, fără de care nu poate exista nici o ordine în lume și nici propășire în viața omenească, ne este scump, și el este întreg, nealterat în Biserica noastră.

Orice slujbă sau situație împreună cu răspundere mai înaltă și mai grea, este azi greu de primit și de îndeplinit tocmai pentru zdruncinarea în mare măsură a principiului de autoritate în viața de Stat și cea socială. Impotriva lui bat de mult valurile grele ale patimilor omenești, și mintea omenească se frământă să afle alte principii

care să fie puse în locul autorității, precum și alte doctrine și așezări de Stat sau sociale. De aici lipsa de stabilitate și marile fluctuații ale vieții publice mai ales de după războiu.

Noi, cari purtăm o răspundere mai mare în Biserica, în împărăția lui Dumnezeu pe pământ, suntem sub acest raport mai ușurați și mai fericiți de cât conducătorii împărățiilor sau ai societăților lumești.

Principiul autorității nu poate fi clătinat în Biserica împărăția lui Dumnezeu pe pământ a fost întemeiată de Fiul lui Dumnezeu care a înviat din morți, și autoritatea Bisericii se razimă pe locușitorul lui Hristos în lume, pe Petru și urmașii lui. Și știam că lui Petru i s'a zis: „Tu ești Petru și pe piatra aceasta voi zidi biserica mea și porțile iadului nu o vor învinge”. Și iarăși: „Simone, Simone, iată satana v'a cerut să vă cearnă precum se cernă grâul. (i Eu m'am rugat pentru tine ca să nu slăbească credința ta, și tu oarecând întorcându-te, să întărești pe frații tăi”.

Noi suntem hodiniți și fericiți fiind în ușa lui Petru, în Biserica catolică, în care principiul de autoritate s'a păstrat, cu toate bogatele lui consecințe, neștirbit.

Noi cei cu răspunderi mai mari în împărăția lui Dumnezeu de pe pământ, în Biserica, suntem mai fericiți decât conducătorii lumești pentru că, în opoziție de ei, nu avem nevoie să căutăm nici alte doctrine, nici alte mijloace de mântuire, după fluctuațiile vremilor și ale vieții. Avem doctrina în adevărul vecinic descoperit de Hristos care e „calea, adevărul și viața”, care e „lumina ce luminează întru întunec”, și care prin învierea sa din morți a pus peteceta vecinicii pe acest adevăr. Avem și mijloacele de mântuire date în cele șapte taine, tezaurul etern al hranei spirituale.

Noi, deci, nu avem decât să ascultăm de cărmaciul corabiei, să vestim adevărul, revelat prin Fiul lui Dumnezeu, și ne fo-

losim de mijloacele de mântuire date de-a gata, pentruca împărăția lui Dumnezeu să sporească.

Și totuși munca noastră e mai grea decât a deregătorilor lumesti.

Pentruca împotriva împărăției lui Dumnezeu vestită de noi, împotriva Bisericii lui Hristos, nu se ridică numai o clasă socială, o formațiune politică, o nouă doctrină socială — cum se întâmplă în luptele din împărățiile lumesti, — ci se ridică lumea întreagă!

Dela Hristos până azi Biserica a avut nenumărați dușmani și ca doctrină, și ca mijloace de mântuire, și ca instituție, pentru a se împlini cuvintele Domnului: „Dacă pe mine m'au ascultat, și pe voi vă vor asculta“.

Iar azi, în vecinătatea noastră, și în fața omenirii întregi se poartă de ani de zile cea mai formidabilă și mai nebună luptă pentru desființarea Bisericii și ca doctrină și ca instituție din imensul teritoriu al republicii bolșevice.

În Rusia, pe față, în lumea întreagă mai deghizat, se poartă aceeași luptă împotriva împărăției ai cărei slujitori suntem. Și motivul dat azi de dușmanii Bisericii este unul pe care ei cred că-l ieau chiar din doctrina creștină, spunând: Creștinismul nu-i un adevăr pentru lumea aceasta. Hristos are o împărăție, dacă are, dincolo de lume. De două mii de ani creștinismul n'a putut feri lumea, dinpotrivă: a stat în calea fericirii ei; a culturii și a civilizației, a dreptății sociale. Afară din lume cu o doctrină al căruia întemeietor a spus singur: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta“.

Alte adevăruri și alte mijloace de mântuire o să fericească lumea, nu ale Bisericii lui Hristos.

Astfel sluşba noastră de răspundere e mai grea decât cele lumesti, fiindcă împărăției căreia îi slujim i se făgăduiește azi însăși dreptul de existență, de viață.

Ci noi ne bizuim pe Cel ce a înviat din morți și ne-a poruncit: „Cutezați! Eu am biruit lumea“. Noi credem și mărturisim, că Biserica lui Hristos este împărăția lui Dumnezeu și pentru lumea aceasta: că adevărul lui Isus nu-i un adevăr valabil numai în cer ci și pe pământ, în viața cea mai superior omenească, în *viața spirituală*. Hristos n'a trimis pe Apostoli să propovăduiască în cer ci pe pământ, în toată lumea, la toate neamurile. Realizarea în viața individuală și colectivă a creștinismului este și coborârea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, și culmea acestei realizări merge mână în mână cu culmea culturii și a civilizației omenești, și cu pa-

cea, liniștea și fericirea omenirii. Toate epocile caracterizate prin nizuința de-a exila din lume împărăția lui Dumnezeu, Biserica, au fost pline de nenorocirea nu de fericirea omului, de războaie, revoluții și jaf, de omul schimbat în fiare nu de omul superior, de omul frate, de liniște sau de pace.

Noi credem și mărturisim cu tărie că propășirea omenirii, cultura și civilizația adevărată și statornică nu poate izvorî decât din realizarea creștinismului în viața individuală și colectivă.

Și de aceea, Preasfinția Voastră, vom sta neclintiți ca văslași harnici în corabia pe care o conduceți. Și nu avem dorință mai mare decât ca subț cârmuirea cuminte și hotărită, dar plină și de dragoste a P. S. Voastre, să putem pune adevărul lui Hristos temelie puternică vieții poporului nostru, în toate clasele lui sociale, arătând temelii solide pe care trebuie să se clădească și la noi — evitând fluctuațiile și desorientările de ieri — pentru binele Neamului și înflorirea Patriei.

Asigurându Vă în numele Veneratului Capitu de toată dragostea și încrederea, de întreg concursul neprecupețit în înalta misiune ce o-aveți, de dragostea noastră, cât mă privește nu pot lăsa neamintită deosebita bunăvoință ce mi-ați arătat prin aceasta distincție. Dumnezeu, Stăpânul și Părintele, să vă țină mulți ani în fruntea diezezei de Cluj—Gherla, în deplină sănătate, drept îndreptând cuvântul adevărului

Diverse.

Exercițiile spirituale de Paști.

Apropierea marelui praznic al Învierii Domnului pretinde tuturor creștinilor o renoire sufletească cu atât mai mult viitorilor preoți. În acest scop în ziua de 5 Aprilie a. c. s'au început la Academia noastră teologică exercițiile spirituale, conduse de părintele Dr. Aloisiu L. Tautu profesor de Teologie dela Oradea și cu concursul Spiritualului seminarial părintele Dr. S. Chișiu.

Cu multă dragoste a fost așteptată această ploaie a binecuvântării cerești, premergătoare Sfintelor Paști, care prin picurii ei sfinți să facă să înverzească și să înflorească plantele dorințelor noastre cele mai bune, să spele sufletele noastre de imperfecțiunile lor și să ușureze inimile noastre de pasiunile lor. Și într'adevăr acei picuri bine-

cuvântați au curs în abundență în frumoasele meditații ale părintelui conducător. A tratat pe rând toate chestiunile mai necesare și mai folositoare pentru mântuirea sufletului.

A început, de sigur, prin a arăta necesitatea sfintelor exerciții, asemănând viața omului cu un pisc înalt, pe care, omul, pentru a-l putea urca, trebuie să facă mai multe popasuri, privind calea parcursă și aducând noi puteri pentru a o relua după acea odihnă. Astfel de popasuri sunt necesare și în viața spirituală; când omul trebuie să se retragă în interiorul său și să mediteze asupra destinului și asupra obstacolelor ce va trebui să întâmpine în calea sa spre fericirea vecinică.

Chestiunea mântuirii sufletului a fost obiectul primei meditații. Cauza pentru care oamenii neglijează această importantă chestiune este tocmai faptul că ei nu se cugetă, fiind prea absorbiți de preocupările lumii acesteia. În al doilea rând tratează despre păcat, de care spune, că este cea mai mare ingraturitudine, ce o poate comite omul față de Dumnezeu. A urmat chestiunea morții la care trebuie să ne îndreptăm cugetul cât se poate de des. Combateră patimilor este prezentată ca și o chestiune foarte importantă în special pentru viitorii preoți, iar ca urmare expune necesitatea gravă a preotului de a-și păstra sfânta curățenie. A mai tratat apoi despre judecata din urmă, despre iad și în sfârșit despre necesitatea mărturisirii generale.

Miercuri după masă au avut loc mărturisirile iar Joi dimineața sfânta împărtașanie.

Notăm, că în afară de clericii Academiei noastre au mai participat la aceste sfinte exerciții și Excelența Sa Episcopul nostru Iuliu împreună cu întreg Clerul gremial și mulți intelectuali.

Un nou războiu? Revista „Observatorul“ dela Beiuș publică un articol „Viitorul războiu“ în care relevează niște declarații ale generalului Luden-

dorff, care a fixat data noului războiu pentru luna Maiu a anului 1932. Câmpul de luptă s'ar împărți, după Ludendorff, în două: Franța, Belgia, Polonia, Jugoslavia, Cehoslovacia și România de o parte, și Germania, Italia, Austria, Ungaria, Rusia, Bulgaria, Turcia și — probabil — Anglia și Grecia de altă parte. Principalul măcel va fi în Bavaria. Cehii vor lupta cu un elan neistovit dela început și până la sfârșit; ei vor înfometă Berlinul — zice generalul Ludendorff. Războiul va fi brutal, o să-i lipsească orice frumos combativ, adversarii atâcându-se pe la spate cu neguri de gaze otrăvitoare. Ori cât de neprobabile sunt declarațiile lui Ludendorff, noi le relatăm. Și precum spuneam într'un număr trecut când ne-am referit la armata „colos“ a Rusiei trebuie să fim cu ochii în patru. Liga Națiunilor oricât vorbește de pace, războiul totuși rămâne o permanentă îngrijorare; pentru unii războiul trebuie să fie, și aceasta pentru aceia care văd în tratatele de pace niște convenții umilitoare. Rusia e înarmată și gata de războiu, toți sunt cu mâna pe armă numai la Liga Națiunilor e.. liniște și... pace. Casa arde iar baba se peapțana...

DECRETELE

Conciliilor Provinciali I. și II.

se află de vânzarea la **Librăria Decezană Gherla. — Piața Unirii 13.**

Prețul unui exemplar 100 Lei, plus porto postal.

Teologia Dogmatică volumul I. și volumul II. de I. P. S. Sa

Dr. Vasile Suci.

Prețul unui volum 250 Lei, plus

porto postal, și Teologia Dogmatică Specială vol. I. Prețul 300 L plus porto și volumul II. Prețul 360 Lei.

Asortiment bogat de tot felul de rechizite cancelariale necesare pentru Oficiile protopopești și parohiale.

Protocol exhibitor, legat în pânză
280 Lei.